

MY JSME BOŽÍ CHRÁM

Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? (1K 3:16)

1. čtení: **Skutky 2:1-18**

Základ kázání: **1. Korintským 3:16-17**

Milí bratři, milé sestry,

nedávno jsem četl, že počet turistů v Praze meziročně stoupl. To je výborná zpráva, nejen pro naše hlavní město. Turisté z různých koutů světa k nám rádi jezdí. V minulém roce navštívilo Prahu téměř 7 milionů lidí. Umíte si to vůbec představit? Po několika letech útlumu turismu v naší zemi mají z tohoto nárustu jistě mnozí lidé velikou radost. Na druhou stranu: Naštěstí pro Pražany, tito turisté přijedou a zase také odjedou. Nezůstávají napořád.

Biblický text, který jsme právě slyšeli, je jedním z vůbec nejznámějších výroků apoštola Pavla. Církev se k němu pravidelně a vděčně vrací. Já jsem toto dvojverší vybral proto, že dnes slavíme svátek sestoupení Ducha svatého na církev. Vlastně samotné narozeniny církve.

V prvním čtení jsme slyšeli příběh o tom, jak na učedníky Pána Ježíše sestoupil Duch svatý. Oni na to čekali. Oni to trpělivě vyhlíželi. Oni se modlili. A Duch nakonec přišel. Apoštol Pavel nám k tomuto sestoupení Božího Ducha přidává zásadní myšlenku. A sice, že Duch svatý nepřišel jen na chvíli. Ale napořád. Každý z nás, kdo věří v Ježíše Krista, každý z nás, kdo se Ježíši Kristu svěřuje do péče, dostává dar Ducha svatého. Ne na pár okamžiků. Ale napořád. Duch svatý přijde. A už neodejde. Přiblíží se, ale už se nevzdálí. Je s námi. Je v nás. Duch svatý v nás přebývá. Ne jako host, který přišel jen na kafičko a na koláč, krátce si povykládat, na chvíli potěšit. Ne jako nájemník, kterému jednou vyprší smlouva. A který se rád odstěhuje jinam, pokud najde lepší bydlení. Ne jako turista, který si prohlédne to nejzajímavější z daného místa, prožije pár krásných chvil a za týden se vrátí zpět do své domoviny. Duch svatý v nás bydlí. Bůh sám v nás bydlí.

Bratři a sestry, dokážeme to vůbec pochopit? Ten, který od věků navěky tvoří celý a širý vesmír. Ten, který od věků navěky volá k bytí to, co zatím není. Ten, který všechno tvoří nové. Ten, který se sám stal člověkem, v Ježíši Kristu dokonce trpěl za naše viny, tento laskavý a svatý Bůh přebývá v nás. Napořád. Když jeho přítomnost cítíme. I když ji necítíme a nevnímáme. Když je nám veselo. I když je nám smutno. Když se ničeho a nikoho nebojíme. I když se třese strachem. Když se nám daří. I když se všechno kazí. Když jsme zdraví. I když jsme nemocní. Když jsme při síle. I když nás síly opouští. Ať žijeme, ať umíráme, Hospodin, Bůh a Pán veškerenstva v nás přebývá v Duchu svatém. On v nás bydlí podobně, jako bydlel v jeruzalémském chrámu za doby krále Šalomouna a jeho potomků. Podobně, jako bydlel ve stánku setkávání za dob Mojžíše, Jozua, soudců a krále Davida. Náš život je navždy propojen s Božím životem. Bůh není nad námi. Bůh dokonce není jen nám nablízku. Bůh je v nás. Přičemž samozřejmě platí, že on zůstává dál Bohem. A my zůstáváme dál lidmi. On je Stvořitel. A my jsme stvoření.

Všimněte si, bratři a sestry: Apoštol Pavel tvrdí, že jsme chrám Boží. Ne, že třeba jednou budeme, když se budeme snažit. Ne, že možná budeme, když si to náležitě zasloužíme. To je milostivý dar Boží. Dar nesmírného významu a neuvěřitelného dosahu. Dar, který jsme dostali bez jakékoli podmínky, bez jakéhokoliv „ale“. Znáte to ošidné slovíčko „ale“, v kterém se často skrývá nějaká podmínka? *Dobře, vezmu si tě, ale... Půjdu s tebou na výlet, ale... Koupím ti to, ale... Pustím tě na pivo, ale...* A tak ta, která se bude vdávat, zjistí, že před obřadem musí podepsat předmanželskou smlouvu. Ten, který se těší na společný výlet, zjistí, že si nemůže vybrat cestu. Ta, která se raduje z dárku, zjistí, že si na něj musí přispět. A ten, který má žízeň jak trám, zjistí, že za hodinu má být doma. Když někomu něco dáváme, často se přitom snažíme něco získat pro sebe. Proto si klademe podmínky. To už ale není dar. To je obchod. Něco za něco.

Duch Boží ve vás bude přebývat, ale... Musíte se chovat slušně. Budete na sebe pořád hodní. Budete za to do konce života vděční. S darem Ducha svatého je tomu jinak. Bůh počítá s tím, že on sám v nás bude přebývat tak silně, že nás zevnitř bude měnit. Proto si neklade žádné podmínky pro doživotní a věčný vstup do našeho života, do našeho srdce, do našeho nitra. Je to čistý a láskyplný dar, že Bůh sám v nás přebývá. Dar, bez kterého nikdo z nás do Kristovy podoby nedoroste.

A aby tu naši víru ještě posílil, Pavel celou větu začíná řečnickou otázkou: *Což nevíte?* Copak to opravdu nevíte, že se to stalo, že se to skutečně děje? *Že Bůh je ve vás? Že Bůh je v nás?* Někdy tomu přestáváme věřit, to je pravda. Třeba ve chvíli, kdy se cítíme mizerně kvůli tomu, co jsme sami pokazili, co jsme nezvládli, co se nám nepovedlo. Když jsme nechtěně, či dokonce zcela záměrně ublížili našim milovaným. Když jsme se neřídili Kristovým příkladem a přikázáním lásky. Když jsme na Boha zapomínali. Objeví se v nás znejistňující otázka: *Je Duch svatý se mnou? Přebývá ve mně stále? Nebo ode mě odešel? Začal se mě štítit a našel si někoho jiného? Hodnějšího, veselejšího, schopnějšího, zásadovějšího a laskavějšího křesťana?*

Připomínám, bratři a sestry: Bůh není turista. Turisté přijdou a zase odejdou. Bůh není nájemník. Nájemníci odcházejí, když mají příležitost bydlet v lepším bytě. Když Bůh jednou přijde, už neodejde. To je základní jistota naší víry, bez které bychom se propadli do bahna pochybností, bez které bychom klesali pod tíhou duchovních depresí.

A nejenže tomu občas nevěříme. My se dokonce někdy chováme tak, jako bychom této základní pravdě víry nevěřili. Jsme Boží chrám. A přitom svým jednáním Boží chrám ničíme. Před tím nás apoštol Pavel důrazně varuje. Chrám je možné ničit. To známe z dějin Božího lidu. Božího Ducha zničit našťestí nelze. Ale chrám poničit lze. Žel je možné ničit i bratrské společenství, narušit stabilitu křesťanského sboru, bořit církev. Pavel má zkrátka na srdci, aby ten korintský sbor nebyl zevnitř narušen do té míry, že se nakonec zhroutlí a spadne. Že bratři přestanou být bratry a sestry přestanou být sestrami. Že celé to krásné Boží dílo spadne. A před čím konkrétně varuje? Čím se podle Pavla narušuje stabilita Božího chrámu, život celého křesťanského společenství? Odpověď zní: Sváry a roztržkami.

- *Prosím vás, bratři, pro jméno našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni byli svorní a neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste dosáhli plné jednoty smýšlení i přesvědčení. (1K 1:10)*
- *Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé? (1K 3:3)*

Tyto sváry a roztržky se projevovaly na mnoha úrovních, jak Pavel píše ve svém dopisu. Třeba tím, že jedni se povyšovali nad druhé, protože se domnívali, že jsou lepší křesťané. Duchovnější lidé, kteří mají jasnější poznání než ostatní, čistší vhléd do Boží mysli. (1K 1) Na takovou chloubu, na takovou namyšlenost je Pavel přímo alergický. Všichni přece máme mít na mysli společné dobro, společný duchovní pokrok, společnou cestu vpřed, společné následování Ježíše Krista.

Ke svárům a roztržkám v Korintu docházelo také kvůli tomu, že bratři a sestry nedokázali řešit spory mezi sebou. (1K 6) Spory a hádky jsou běžné právě tam, kde k sobě mají lidé blízko. To je normální. Ale není normální a není zdravé, když se takové spory vlečou a táhnou. Když ani jedna strana není ochotna ustoupit. Když si lidé nedokážou odpustit. Když se nechtějí smířit, složit zbraně, obejmout se a žít v pokoji. Sbor, uvnitř kterého se lidé ošklivě hádají, sbor, ve kterém se dá atmosféra krájet, sbor, ve kterém je dlouhodobě dusno, se nedrží Krista. Sbor, uvnitř kterého si lidé počítají křivdy, neodpouštějí si, odsedávají si od sebe, nechtějí si podat pravici před večeří Páně na znamení pokoje, takový sbor nejde za Kristem. Takové společenství není věrné svému Pánu, který přece všechny naše křivdy vzal na sebe, který nám odpustil jednou provždy, který se nás neštítí, který je s každým z nás, když jíme chléb a pijeme víno. Takový sbor hlavně není vůbec lákavý pro druhé lidi. I kdyby pořádal ty nejzábavnější bohoslužby, i kdyby využíval nejmodernější a nejdražší techniku, i kdyby se řídil podle nejnovějších společenských trendů, nebudou se v něm lidé cítit dobře. Možná se přijdou podívat, ale nezůstanou mezi námi. Za chvíli totiž vycítí, že zde panuje blbá nálada, a ne Kristův laskavý Duch.

Boží chrám je svatý, tvrdí Pavel. On však dobře ví, že to neznamena morální dokonalost. Že to neznamena lidskou bezchybnost. Svatost je jedinečnost. Společenství Kristovo je svaté, tedy jedinečné. Kristus mezi námi a v každém z nás přebývá v Duchu svatém. A to je jedinečné. To je úžasné. Toho si vážíme. A proto je nám upřímně líto, když se zrovna kvůli nám ten Boží chrám hroutlí. Třeba když se kvůli naší duchovní namyšlenosti nebo kvůli nechotě smířit se a odpustit si, podrývá stabilita našeho společenství. Na to smíme myslet zvlášť teď, když přicházíme ke stolu Páně. Amen.